

Pasaka „Velnio pabėgimas“

Kartą Anykščiuose gyveno du draugai – Puntukas ir Šilelis. Vieną vasaros dieną miestelio kunigas Matas juos pakvietė į vakaronę, kurią jis ruošėsi surengti bažnyčioje. Į vakaronę kunigas pakvietė ir visus miestelio gyventojus. Tad, šiek tiek pasivaikščioję po miškelį, aplankę didžiulį akmenį, draugai nuėjo į bažnyčią.

Mato bažnyčia buvo paruošta vakaronei, išpuošta gėlėmis, o Puntukas ir Šilelis bei kunigas Matas atsinešė daug vaisių ir kartu su Anykščių gyventojais sėdo prie bendro stalo vakaroti.

O tuo tarpu miške kirminai ėduonys, buvę velnio kariai, apsupo didžiulį akmenį ir tarėsi, kaip išgelbėti velnią, kuris kažkada šioje vietoje prasmego skradžiai į žemę, o jo neštas akmuo dabar slėgė nelabąjį. Vyriausiasis velnio padėjėjas prabilo:

-Broliai, mes labai pasiilgome valdovo velnio, kuriam sąžiningai tarnavome ir kvailo gaidžio, kuris nelaiku užgiedojo, dėka jo netekome. Reikia nuristi didžiulį akmenį ir išlaisvinti mūsų valdovą.

-Bet kaip mes tai padarysime? Juk jau daugel metų akmenį saugo Puntukas ir Šilelis, - pasakė vienas iš kirminų.

-Jie mums nesutrukdyt, nes dabar kartu su miestelio gyventojais linksminasi vakaronėje.

Vyriausiasis ėduonis visiems pavaldiniams liepė graužti akmenį, kad būtų lengvesnis, tada kartu nurisį.

Greitai jų darbą nutraukė Puntukas ir Šilelis, kurie atbėgo prie akmens pasiimti paliktų fejerverkų. Pamatę piktadarius, puolė juos vyti nuo akmens, bet įniršę kirminai nepasidavė. Užvirė įnirtinga kova.

Kunigas Matas pasigedo dviejų draugų Puntuko ir Šilelio ir išėjo jų ieškoti. Miškelyje pamatęs žiaurią kovą, kunigas sukvietė į pagalbą visus žvėris ir vabalus. Tačiau nei vienas nepastebėjo vyriausiojo ėduonies, kuris užlindęs už akmens, niekieno netrukdomas, jį graužė. Staiga akmuo subyrėjo, ore pasklido raudoni dūmai ir pasigrido piktas juokas. Iš duobės išlindo raudonai rudas velnias. Visi žvėrys ir vabalai iš baimės išsilakstė, o Puntukas ir Šilelis pripuolė prie kunigo Mato. Velnias ėjo per žolę ir juokėsi:

-Cha, cha, cha. Jūs sakėte, kad niekada neištrūksiu iš šio kvailo urvo, bet mano pavaldiniai mane išgelbėjo. Ir tu, Matai, manęs nebeįveiksi, nes nebeturi auksinio gaidžio.

Ir velnias paleido didžiulį liepsnos pliūpsnį. Visi medžiai užsiliepojo. Tada nelabasis pasiėmė pusę akmens ir nubėgo griauti bažnyčios. Išsigandęs kunigas prisiminė, kad velnio užkeiktas gaidys yra bažnyčios požemyje, po didele akmenų krūva. Nubėgę su Šileliu ir Puntuku į bažnyčios požemius, nešė akmenis, kol neliko nė vieno, išvadavo gaidį. Tuomet šventoriuje su akmeniu pasirodė velnias, o išlaisvintas gaidys užgiedojo nesavu balsu, kad net visi Anykščiai suskamėjo. Išsigandęs velnias nukrito ant žemės, o akmuo šleptelėjo ant paties raguotojo.

Taip buvo nugalėtas velnias, o jo pavaldiniai kirminai sulaukė griežtos bausmės – turėjo persodinti sudegusius Anykščių medžius. Nuo to laiko Puntukas ir Šilelis gyveno ilgai ir laimingai, o visi Anykščių gyventojai iki šiol prisimena tą dieną, kai kunigas Matas rengė vakaronę.

Nojus Jokūbaitis
6b klasė, Radviliškio Gražinos pagrindinė mokykla
Mokytoja Aušra Mackevičienė